

*Παρακαλούμε το θεό Σπύρο να συγχωρήσει και την ψυχή
τ' αθάνατου παράδεισο ν' αφήσει.
Είμαι ο Αριστόδημος του Μαλαού το γένος,
τον θάνατο του έγραψα του Σπύρου ο γενναίος.*

*Αριστόδημος Στ. Μαλαός
πρόσφυγας από την Κυθρέα*

Περί Πλούτου

Παρόλο το μικρό μέγεθος του πληθυσμού του νησιού μας εντούτοις, σύμφωνα με τους ειδικούς, στη μικρή μας κοινωνία βρίσκεις σχεδόν όλες τις κατηγορίες ανθρώπων που συναντάς σε μεγάλες χώρες.

Βρίσκεις για παράδειγμα εκείνους που σκέφτονται μόνο την διασκέδαση δηλαδή μόνο το σήμερα, βρίσκεις εκείνους που σκέφτονται και το σήμερα και το αύριο και το μεθαύριο δηλαδή εκείνους που εργάζονται σκληρά και τίμια και η μόνη τους επιθυμία και σκέψη είναι να δουν τα παιδιά τους αποκαταστημένα, βρίσκεις τους ανθρώπους του πνεύματος που σκέφτονται μόνο το μέλλον του τόπου μας, βρίσκεις τους ανθρώπους του μεγάλου πλούτου που σκέφτονται μόνο πως θα πλουτήσουν ακόμη περισσότερο και ούτω καθ' εξής.

Βέβαια σε αυτό το σημείωμα δεν θα ασχοληθούμε ούτε με τους ανθρώπους της διασκέδασης που ξέρουν να αυτοκαταστρέφονται, ούτε με τους καλούς οικογενειάρχες ή τους πνευματικούς ανθρώπους του τόπου μας που με τα έργα τους μας φωτίζουν το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε, αλλά με τους ανθρώπους του μεγάλου πλούτου ιδίως εκείνων που ξέρουν να ασχολούνται μόνο, με τη δημιουργία του χωρίς να καταλαμβάνουν τίποτε σχετικώς με τη διανομή του. Πρόκειται για τους ανθρώπους που συνήθως τους βλέπουμε να γίνονται πενήντα, εξήντα, εβδομήντα, ογδόντα χρονών και δεν θέλουν να ακούσουν ούτε λέξη για την διανομή του πλούτου τους. Αυτοί οι άνθρωποι ουδέποτε αντιλαμβάνονται ότι υπάρχει θάνατος και ότι τελικά δεν θα μπορέσουν

να πάρουν ούτε ένα γροσάκι μαζί τους στην άλλη ζωή. Δεν καταλαμβάνουν δυστυχώς πως ότι κέρδισαν και στοιβάσαν με τίμια ή άτιμα μέσα θα μείνουν εδώ στη γη.

Το μόνο πράγμα που οι άνθρωποι αυτοί μανθάνουν σε όλη τους την ζωή είναι πως να αδικούν και προτιμούν πάντοτε να ευρίσκονται μακριά από το σύνολο. Παίρνουν τον δικό τους δρόμο που είναι χωρίς φως και ελπίδα και περπατούν συνεχώς στο σκοτάδι του πλούτου και της πλεονεξίας. Η μόνη τους λατρεία είναι το χρυσίο και ουδέποτε αντιλαμβάνονται ότι όλα τα κακά ξεκινούν από τα μεγάλα πλούτη είτε αυτά είναι κινητά ή ακίνητα. Οι άνθρωποι αυτοί αρνούνται να καταλάβουν ότι ο πλούτος είναι μέσον και όχι σκοπός και ότι από τη στιγμή που ο άνθρωπος τον κάμνει σκοπό στη ζωή του τότε αυτόματα γίνεται δυστυχισμένος. Χάνει την ησυχία και τον ύπνο του κουράζει τις ανθρώπινες επιθυμίες του και καταπλακώνει τα πάντα κάτω από το βάρος του πλούτου.

Κοιτάζοντας μια ματιά γύρω μας και εξετάζοντας μερικούς πάμπλουτους του τόπου μας δεν νομίζω να είναι υπερβολή αν πούμε πως το μόνο πράγμα που προσφέρουν τα πλούτη σε ωρισμένους ανθρώπους είναι υπερηφάνεια, φιλοδοξία και προπαντός απληστία και αχορταγιά. Επειδή δε αυτοί οι άνθρωποι σε όλες τους τις πράξεις και αποφάσεις συντροφεύονται από αυτά τα κακά συνήθως μισούνται και αηδιάζονται από τους πάντες. Αηδιάζονται από τους δουλευτάδες και τους φτωχούς, μισούνται από τους όμοιους τους που συνήθως είναι φθονεροί, μισούνται από τους ευεργέτες τους, μισούνται από όλους. Τελικά αυτοί οι